Cơn Say Chiều Vắng

Mai Anh Tuấn

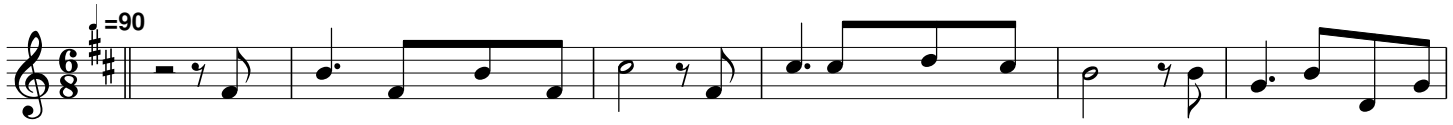

Chiều hôm chiều hôm lạnh vắng, mình ta quanh quẩn trong phòng. Với tay hớt làn gió

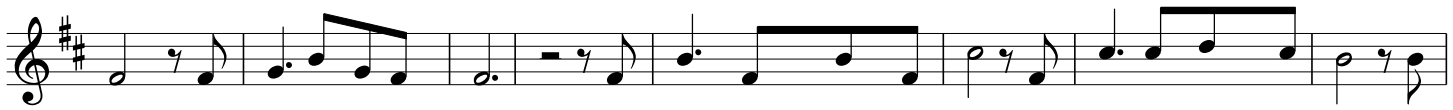

đông, tình đi để ta trông mong. Đèn treo ngược trên trần gỗ, đàn im hơi tiếng bất ngờ, ghế

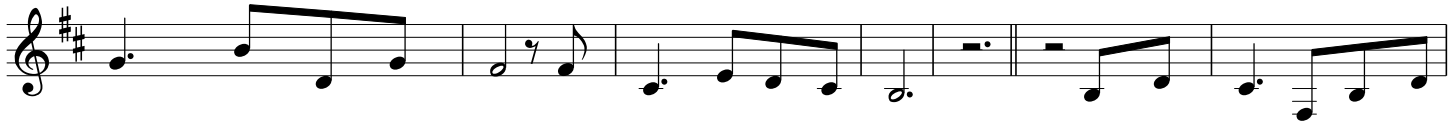

nghiêng ngửa nằm chổng trơ, nắng nhạt đã tan bao giờ. Cho nắng lên rồi cho gió

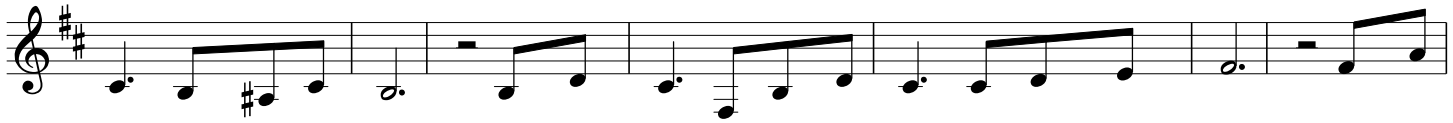

lên, cho vừa nhớ mong. Cho nắng lên rồi cho gió lên, gọi trong hoang trống. Cho gió

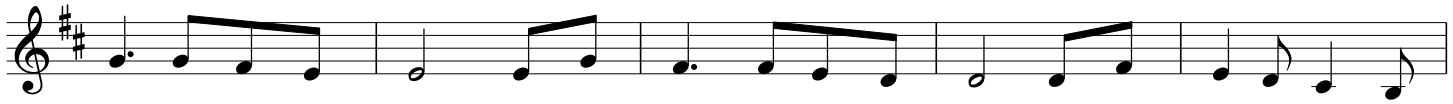

lên nói câu muộn phiền, cho cánh chim vỗ bay biền biệt, cho tiếng ca cô đơn vang

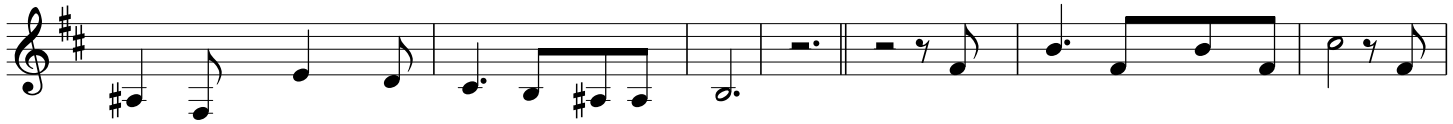

vọng phòng vắng, cơn say vô tận triền miên. Niềm đau niềm đau còn đó, tình

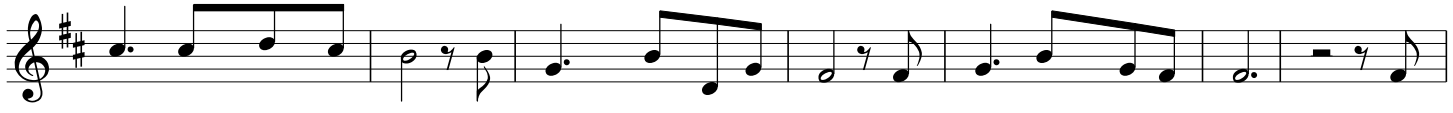

yêu chưa đến bao giờ. Có chăng chỉ là ước mơ, của tên ngốc si ngu ngơ. Tình

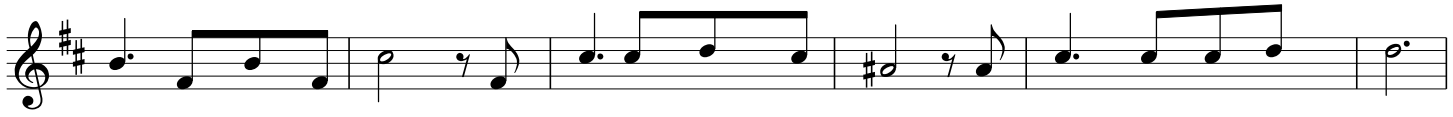

yêu tình yêu mù quáng, mình ta năm tháng ngỡ ngàng, Và trong cơn say chuếnh choáng,

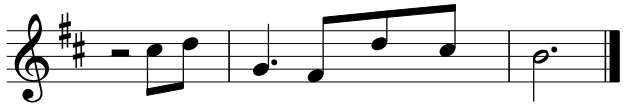

ta ngất lịm môt giấc hoang đàng.